

השבי"צ פותח בשיגור אנולוג פנולר באינטרנט, ומופיע באגר ישיבת קריית משה, באגר "ישיבה" והפייסבוק.

שבי"צ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
שמיני | 360
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להלל...

סיפורים מהשליחות/ יוני, שליח באורגוואי
דיברתי עם יהודי מתוק ממש, אדם בן 50, גרוש. יש לו 3 בנות, וגרושתו רחוקה מיהדות וממש מנסה למשוך את הבנות אחריה. והאב מנסה בכל כוחו למשוך את בנותיו לדרך ה'. הוא התחיל ממש לבכות וסיפר שכל יום בחייו זה מלחמה, הוא נלחם בשביל שהבנות שלו לא יבחרו בדרך הקלה וילכו אחרי אמן. הוא שופך המון כסף בשביל לקנות להן את הבגדים הכי יקרים בחנויות הכי יקרות, העיקר שילבשו צנוע. הוא טס איתן ברחבי העולם ואוכל איתן כדי שיאכלו כשר. הוא סיים בדמעות ואמר שהכי חשוב לו בעולם, זה לרקוד מתחת החופות של בנותיו עם חתנים יהודים. אני כותב ומתרגש. איזה עם מתוק, עם ענק. איזו מסירות נפש... ועוד סיפור: אחרי ליל הסדר השני (עשינו עם 160 איש), ליוונו, אני ואשתי, בחורה שחזרה לפני חודשיים משנת הכשרה בארץ. היא התחילה לפרוק שקשה לה באורגוואי והיא לא מתחברת לאף אחד כאן. היא ממש רוצה לעלות לארץ, היא הכי מתחברת לאנשים שם. היא מתכננת ללכת לפתוח תיק עליה בסוכנות. ניסיתי לוודא שהיא לא מפנטזת. שאלתי: "למה לא לארה"ב? ואת יודעת מה הפער בין ישראל לאורגוואי?" היא אומרת: "אני יודעת מה זה ישראל וישראלים, אני רוצה רק את זה. לא שום מקום אחר בעולם. אני רק צריכה לפתוח תיק עליה וזהו..."

תארו לעצמכם ש: התפללתם ערבית במניין מוקדם ולא חיכו שם לצאת הכוכבים כדי לספור את העומר. התפללו וספרו. צריך להשלים ספירת העומר אחר כך?
אז מה עושים? מהלכות ספירת העומר - א':
לדעת רוב הראשונים, לאחר חורבן בית המקדש, שאין קרבן העומר, ספירת העומר מדרבנן. לרמב"ם, יום הבאת העומר הוא יום תחילת הספירה, אך גם כיום היא מדאורייתא. הנפקא מינה (ההשלכה) היא במקרים של ספק, כגון ספירה בין השקיעה לצאת הכוכבים, שאז ספק אם כבר לילה או עדיין יום. השו"ע פסק מעיקר הדין שאם אדם ספר אז, יצא, כי הספירה מדרבנן, והאחרונים כתבו שטוב לחזור ולספור שוב ללא ברכה אחרי צאת הכוכבים. נשים פטורות מהספירה כיוון שזו מצוות עשה שהזמן גרמה (ולפי הבן איש חי, לפי הסוד נשים לא סופרות). גם לאשכנזיות המברכות על מצוות עשה שהז"ה, כתב המשנה ברורה שלא יברכו, כיוון שהן לא מתפללות בבית הכנסת ויש חשש שישכחו לספור חלק מהימים. הפניני הלכה כתב שאשה שמתפללת ערבית קבוע או שבני ביתה מוזכרים לה, יכולה לספור בברכה.

לשמור ולעשות

מה חזר עליכם? ספרו: www.shabatz.022.co.il

חיומנו של ז"צ

קקטוס

"משלמים", הוא נאנח אכילוני. "מה אגר רוצה אלתג?" שאלני. "אוידי", הוא חנה. "לם אני לא", חניגי, והמשכתי אקראו. כה לא הפסיקו א אגר השלמות, והוא החליט אלתג אאגי בהגייה שלו. הוא הגחיל אלתג אגי בפיסוק של ספירה חלומי. "כה דוקר ומדגדג", הוא צחק. "גשסוק בהקלפה", אמרני. "אבל אמה אגר מדגדג צקן?" הוא שאל, "אגר נכאפ כמו קקטוס". הגייאשגי מהקריאה. "מכיר אגר ספירה חלומי?" שאלני אאג. "כה פצמן שהגאמידים של רי אקיאב אגו בהלל שפם אא נהלל כבוד כה כפה", הוא חנה גשופה מדויקת. "יפה", אמרני, "ובללל שאנחנו מגאאאיים חל כה, אני לא מגאאאח". "אבל מה, פם צחקו אחד חל השני?" הוא שאל. "לא", חניגי, "פם לא היו יודים צדיקים. פם היו גאמידי חכמים גדואים. פם לא חלויבו אא חל צדיקו אחד לשני. פם פלשו לא נגלו אגר הכבוד מהגאיים אגאמידי החכמים האחרים. פם לא חשבו שכמו שפם חלואים - ככה גם האחרים חלואים". "אופ", הוא חנה פסון ככה של מבין, "ומגי אריד אגר הקוצים האלה?" הוא הוסיט אגר חיד אלתג שוב אגר בפיסוק שלו. הפסטי אגר פראש מפר, וחניגי: "בא"ל חלומי, אבל חל אפני כה פם יפפכו ככר אפיול צקן שלא דוקר. רק נעים". אחרי שנייה צריכה קראפ אדביר לשחק, והוא פלש אאג חל הפספ אפמישיר אקראו. ככשכש סיימגי, סבגא הגיישיבה אידו וקחה חלוגי איד. חשבגי שזכא פכדמנול סובה אדבר אגר ושלח אאגר. "סבגא, אפשר ללאו מלשו אישי?" שאלני.

"כן, מוגק", הוא חנה, והחזירה אגר חלוגי אלוהין הקסן של פסון. חשבגי לפסח יכא אפיול פכדמנול סובה אבקש ממנה שפיא אדבר סוף סוף חל ויצא פמזרים של מלמניו אפני שבלים שנה, חל פריחה של אידול אקראג סוף פלואה. בפלם פאלשנה בחיים שלי, ביקש ממנה שגספר. הפנים של סבגא נפפכו אלתפול אפידים שלם - אלתגאפיים. פיא סירבה אדבר חל פנולא: "אא אככיר אגר כה, אגר שומתי?" פקול שלם פיה קשה קצת. אא פכרי ככה אגר סבגא שלי. פכטפטי במקום, והפחטטי שפחטי אגר פנולא. אאחר חלש שניול יגר מדי אלוכל, ניסיגי אפחיד נולא. סבגא אופה אספר חל פוימם שלם פככאן יקרה, וכן אמרני: "אז אלו גספרי חל פדירה פככאן?" פיא באמא ספרה, וכן ככר אילול שקרה מקודם - נחמק. פאמא שנפחלטי מהגלובה שלם אלו, אבל לא ככסגי חלוי. כנכאפ שהככאנול מאד כאאאיים אה, וכן פגיחה של פנולא מכאיבה אה, שואב ממנה כחול אחיים. חל פלשמירה חל פכחול שלם מוציא ממנה קוצים, אבל אני מבין אאגר. אח"כ ראגי אגר דביר, וחשבגי שאלו גם גאמידי רי אקיאב אא ככדו מחשש שמקום שלם יפחל. אפם פיו מדלישי שפמקום שלם בטוח, אלו פם פיו נאגיים פלח של מקום לם אכפ שלידי. אלו כה פם פיו נשארים וממשיכים אלתג אפאיר אגר חלואם באור נעים, אלו, אא יודת. כה אא קרה. שבי"צ שלם, אפיד.

בצאני לקראתך

קורא קבוע ל סולת פאנז

המבדיל

בין טוב לרע, ובין שניהם לטוב מאוד.

בפרשה ה' מלמד אותנו אלו חיות טהורות לאכילה: חיות שמפריסות פרסה ושוסעות שסע ושפרסתן מחולקת לשני חלקים נפרדים, מראש הפרסה ועד תחתיתה), ובנוסף גם מעלות גרה (האוכל עובר אצלן תהליך עיכול כפול).

על פי סימני טהרה אלה נציע "סימני טהרה" ודרכי הנהגה נכונים לנו, בני האדם:

כל אוכל חייב עיכול. האוכל הוא אחד מאבני הבניין של הגוף (והנפש) שלנו, וכל אוכל כולל בתוכו חלקים טובים יותר המועילים ומתאימים לנו, וחלקים נוספים שלא מתאימים. צריך לברר בין מה שמתאים למה שלא.

תהליך הבירור מתחיל בלעיסת השיניים וממשיך פנימה יותר בגוף. גם בעלי החיים מבצעים סוג כזה של תהליך עיכול, לברר את מאכלן כך שהחלק המבורר ממנו יתאים להן.

החיות הטהורות עושות תהליך כפול. לאחר הבירור הראשוני בין תוכן לפסולת, את התוכן הן מבררות שוב, מוציאות ממנו רק את החלק המיטבי, ואת השאר משליכות.

גם אנו צריכים לברר את החלקים הטובים, שיהיו מובחרים. ניקח לדוגמה אדם העושה חסד: לעתים, במעשה הטוב של החסד ישנן כוונות חיזוניות שמתווספות לו: כבוד שירעף עליו, תחושת ערך, בעלות או הנאה מכך ש"זקוקים לי". גם כשיש כוונות כאלו, המעשה טוב ורצוי, אבל יש טוב ויש טוב מאוד. עבודת בירור נוספת תשביח את המעשה עוד יותר, עד שיהיה הכי טוב שיש.

דבר דומה קיים בהפרסת הפרסה: לא רק רגל ימין ורגל שמאל יש כאן, אלא גם בימין יש חלק ימין וחלק שמאל, וכך גם ברגל שמאל: ימין ושמאל.

העולם אינו שחור ולבן. הטוב והרע מעורבים, ולפעמים מאוד. גם בדברים טובים יש לפעמים חלקים בעייתיים ולמשל: מי אמר שאדם שדואג לטפח את עולמו הפנימי והרוחני צריך להיות מוזנח מבחינה חיזונית? וכן גם אם האדם למד הרבה תורה, הוא לא צריך להפחית בכבוד לומדי תורה אחרים).

מנגד, גם בדברים שבולטים יש חלקים חיוביים: מי שמפגין בצורה אלימה על חילול שבת (או סתם מזיק לערבים) גורם אולי לחילול ה', וזה דבר חמור ונגד דרך התורה, אולם כשהדבר נובע באמת מתוך דאגה לצביון השבת (ולא סתם מוונדליזם, שגם הוא מניע לפעמים), אי אפשר להתעלם מכך. המעשה עדיין בעייתי וצריך תיקון, אבל זה לא כמו אדם שמתנהג באלימות כי תפסו לו את מקום החניה.

את הרע שבטוב ואת הטוב שברע צריך לברר ולנסות לאחוז בטוב ולעזוב את הרע. כך יישאר רק טוב מאוד.

דיברנו על "אלוקינו ואלוקי אבותינו", ואני רוצה לחזור לזה. מה לדעתך יותר עיקרי, "אלוקינו" או "אלוקי אבותינו"?
"אלוקינו"! רק אחר כך הוא גם "אלוקי אבותינו".
יפה. מה זה אומר?
נכון שהקשר שלנו לה' מתחיל בזה שנולדנו לעם היהודי, אבל קודם כל אנחנו צריכים קשר אישי לה', לא להיות רק ה"נכדים של".
אמרנו שהעובדה שאנו בני האבות הקדושים היא לא רק שאנחנו "הנכדים של", אלא גם שהתכונות שלהם טבועות בנו. אבל מעניין אותי מה שאמרת, מה באמת ההבדל בין קשר אישי לבין "נכדים של"?
אם אתה רק "נכד של", זה לא משנה מי אתה, סבא שלך זה סבא שלך. נו, מעולה! הקשר שלך לא תלוי בכלום, הוא תמיד קיים.
כן, אבל מצד שני, אם זה לא משנה מי אתה, חסר משהו במהות. אתה לא נמצא פה. נמצא פה "הנכד של".
ועוד משהו: קשר שתמיד יישאר, יש לו עוצמה, אבל מצד שני הוא חסר את הדבר המיוחד שיש בבחירה. רק מי שכש"לא" אצלו אז "לא", ה"כן" שלו זה "כן".
יפה מאוד. אז למה שלא נישאר רק עם ה"אלוקינו"?
כי אז, מה יהיה אם אדם יחליט ש"לא"!! צריך משהו שתמיד יקשר אותו, הוא תמיד בן לעם היהודי.
שניה, אבל מה שרצית - שיהיה לו "לא"!
כן, אבל הוא יתנתק לגמרי!
אז מה המשמעות של ה"לא" שרצית לתת לו?
נראה לי - ואולי לזה התכוונת - שמדובר בשתי קומות. יש קומת בסיס שתמיד קיימת, היא מעבר לבחירה - כמו שבו אדם לא יכול להחליט שמעכשיו הוא אנטילופה, ככה יהודי תמיד מחובר לה'. יש לו נשמה, ולא משנה מה יקרה.
קומה גבוהה יותר היא שהקשר לה' לא יהיה רק מוכרח, אלא גם יבוא מרצון. המטרה של ה' היא לא שיהיה פה עם של מלאכים ש"מתוכננים" לעשות טוב, אלא עם של בני אדם, שבחרים בטוב, בצדק, בקשר לה'. בקומה הזו, ה' נתן לנו יכולת בחירה עד כמה להדק את הקשר האישי ועד כמה להעמיק, להרחיב ולפתח אותו - כמה לפשט את מעגלי האור במרחבי החיים שלנו.

שעת סיפור

סיפור הרב מרדכי מוצפי: כשלמדתי בתלמוד תורה, הרב מרדכי אליהו זצ"ל היה בוחן אותנו על הגמרא. אם תלמיד לא ידע, הרב היה שואל את התלמיד הבא שאלה אחרת, ולא מעביר אליו את השאלה של זה שלא ידע, כדי לא לבייש את מי שלא ידע. כשהרב הגיע אלי, לא ידעתי את התשובה. הרב ניסה לעזור לי, אבל לא ידעתי. הרב אמר: "יש לי טעות. כנראה שהשאלה ששאלתי היא לא מהחומר למבחן. סליחה". קיבלתי בטחון עצמי, ואח"כ הרב שאל אותי שאלה אחרת, ועניתי עליה. אח"כ פתחתי את הגמרא, והשאלה הייתה בחומר למבחן. שאלתי את עצמי: "הרב באמת לא ידע שהשאלה מהחומר? אחרני שנים למדתי בכולל של הרב, וראיתי שהרב מכיר את כל הגמרא בעל פה. כל שאלה הוא ידע באיזה דף זה, איפה בדף, וככה גם ברש"י ותוספות. הבנתי שבאותו מבחן, הרב פשוט נתן כבוד לילד קטן. אולי הבטחון שהוא נתן לי אז נתן לי את האומץ להמשיך ללמוד תורה עד היום?..."
(וע"פ "אביהם של ישראל")

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לרפואת מעיין חיים בן צביה הדר נ"י
לפקיית ישועה לכל עם ישראל. בכלל ובפרט

המשב"צת:
כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com
www.shabatz.022.co.il

כל כשלוך היה הזדמנות לצמות.
וגם כעת הוא כזה.

מוצאי שב"צ

